

zou dan kunnen verwachten dat het hem altijd voor de wind is gegaan, maar deze veronderstelling gaat in zijn geval niet op. De zojuist gestelde fictieve vraag is eigenlijk de sleutel tot de oplossing van het geheim van zijn levenskunst. De Monchy was een veelzijdig en hardwerkend man die vele grote verdiensten voor de stad Rotterdam heeft gehad. De stelling van Paul Valéry... 'que tous les grands hommes qui nous ont entretenus des grandes *gestes* qu'ils accomplirent finisaient tous par nous renvoyer au Bons Sens', heeft De Monchy ons door zijn voorbeeld dikwijls voorgehouden in een van de vele functies die hij in het Rotterdamse leven heeft vervuld.

Sedert het prille begin van de zeventiende eeuw toen de Monchy's uit Frankrijk waren gekomen leek het alsof de volgende generaties de afspraak hadden gemaakt hetzij als kooplieden, hetzij als artsen carrière te maken. De vader van Willem Hugo was koopman, lid van de firma M. en R. de Monchy en directeur van de Holland-China Mij. Zijn oudste broer werd arts en zo leek het alsof Willem Hugo per traditie voorbestemd was voor een hoge functie in het bedrijfsleven.

Zijn eerste praktische opleiding kreeg hij in zijn jonge jaren bij maatschappijen als W. M. Müller en Co, Pakhuismeesteren en de K.N.S.M. Na een complementaire opleiding bij een verzekeringsmaatschappij te Londen werd hij in 1917 procuratiehouder bij Phs. van Ommeren. Bij deze instelling diende hij in verschillende functies, o.m. als hoofd van de vestiging te Parijs tot het jaar 1933 toen hij de post van directeur der Holland-Amerika Lijn aanvaardde. Van 1957 tot zijn pensionering in 1960 was hij hoofddirecteur, daarna is hij nog geruime tijd commissaris geweest.

Gelijk de meeste stervelingen in onze samenleving was De Monchy op zijn 65ste jaar gedwongen zijn functie als leider van een groot bedrijf neer te leggen. Deze maatregel strookte echter geenszins met de levendige plannen van de zo vitale 'Pensionaris', die dan ook vrij snel een post kreeg die deze nieuwe titel waardig was. In januari 1959 werd hij vice-president en het jaar daarop president, van de Rotterdamse Kamer van Koophandel, waarmee hij de aansluiting der traditie met twee van zijn voorzaten uit een andere tak, nl. Engel Pieter en Michiel Marinus de Monchy, in het begin der vorige eeuw voortzette.

In 1963 moest Willem Hugo de Monchy het om gezondheids-